

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **A. G. M.**, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem v Praze 4, Kloknerova 2212/10, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 10. 2006, č. j. 14 Az 121/2004 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 5. 1. 2004, č. j. OAM-3089/VL-10-P06-2003, jímž mu nebyl udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že zároveň bylo správním orgánem vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, ve znění platném v době vydání rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a konstatoval, že správní orgán si v řádně vedeném správním řízení opatřil všechny potřebné podklady pro rozhodnutí, zohlednil všechny provedené důkazy, správně je zhodnotil, přesně a úplně zjistil skutkový stav věci a na daný případ správně aplikoval příslušné právní předpisy. Dospěl k závěru,

že žaloba nebyla důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku své kasační stížnosti a to z toho důvodu, že při vycestování do země jeho původu mu podle jeho názoru hrozí nebezpečí. V doplnění kasační stížnosti pak uplatňuje námitky dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Soud podle názoru stěžovatele nebral v úvahu současnou situaci v Libanonské republice a neztotožňuje se ani s úvahou soudu týkající se jeho výroku, že se neobjevily případy, kdy by libanonská vláda musela poskytnout ochranu občanům kvůli obavám ze strany Hizballáhu, který je vládou tolerován, ne-li přímo podporován. Již samo přesvědčení příslušníků Hizballáhu o tom, že příslušníci nepřátelské armády u stěžovatele nakupovali, představuje pro stěžovatele podle jeho přesvědčení reálné nebezpečí. Kromě toho stěžovatel namítá vady řízení, které by měly spočívat v tom, že když se na jednání soudu dostavil přibližně v 9.25 až 9.35 hod., soud již o jeho věci rozhodl. Stěžovatel byl předvolán toho dne, tj. 16. 10. 2006 na 9.15 hod., a je podle něj s podivem, jak rychle celou věc soud projednal, přečetl obsah žaloby i podstatný obsah správního spisu a udělil pověřenému pracovníkovi správního orgánu slovo ke konečnému návrhu. Má za to, že postup soudu je v rozporu s právem na spravedlivý proces a se zásadou projednací. Soud je totiž povinen poskytnout oběma účastníkům stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném k tomu, aby neutrpěli újmu. Vzhledem k těmto skutečnostem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání.

Správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její důvodnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy. Plně odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Správní orgán neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a stejně tak nebyl z jeho strany zjištěn důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu podle § 14 tohoto zákona. Své závěry správní orgán řádně odůvodnil a podložil relevantními informacemi o zemi původu stěžovatele. K námitce stěžovatele týkající se postupu soudu se správní orgán záměrně nevyjadřoval, neboť ji shledal nedůvodnou. Kasační stížnost navrhuje pro nedůvodnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná. Vymezení institutu přijatelnosti, resp. nepřijatelnosti, kasační stížnosti ve věcech azylu se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (první z nich publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, obě dostupná na www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že *„ne všechny věci jsou stejně problematické, ne všechny věci vyžadují stejné pozornosti a opakované projednávání již jednou rozhodnutého ve všech stupních*

soudní soustavy vede ve svém důsledku k popření jednotlivé materiální spravedlnosti“. Všechny věci jsou objektivně odlišné, s odlišným významem a důležitostí, a nemohou být tudíž podrobeny stejnému zacházení. Nejvyšší správní soud proto v každém jednotlivém případě musí primárně posoudit, zda podaná kasační stížnost je či není přijatelná k meritornímu posouzení. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud by napadené rozhodnutí krajského soudu, bylo-li by v něm shledáno zásadní pochybení, mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, nebo tehdy, pokud by Nejvyšší správní soud shledal nutnost k typově obdobným případům se vyjádřit, neboť problém stěžovatele se dotýká otázek, které judikaturou dosud nebyly plně řešeny.

V posuzovaném případě vyvstává k řešení otázka, nakolik lze v Libanonu jakožto zemi postižené dlouholetým válečným konfliktem předpokládat ze strany státní moci efektivní ochranu lidských práv jednotlivcům, kteří tvrdí, že jsou ohroženi na životě kvůli útokům ze strany příslušníků hnutí Hizballáh, které je dle názoru stěžovatele tolerováno, ne-li přímo podporováno vládou. Situací v Libanonu se dosud Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti podrobně nezabýval. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je možno spatřovat právě v otázce, jak má být správním orgánem nahlíženo na žadatele o azyl, který pochází z takto exponované oblasti (stěžovatel pochází z příhraničního pásma, kde Libanon sousedí s Izraelem a kde operovaly ozbrojení příslušníci obou znepřátelených stran), a tvrdí, že je pronásledován příslušníky Hizballáhu a jeho život je v přímém ohrožení, aniž by mu státní moc podle jeho názoru byla schopna poskytnout dostatečnou ochranu, a jak má být zohledněna individuální situace takového stěžovatele z hlediska tvrzení pronásledování z azylově relevantních důvodů vzhledem k obecným poměrům v zemi jeho původu. Dalším problémem, na který je třeba se v daném případě zaměřit, je otázka, zda bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces, jestliže soud na nařízeném jednání rozhodl o jeho věci v jeho nepřítomnosti, aniž by mu dal prostor se vyjádřit, ačkoli se stěžovatel, byť opožděně, k jednání dostavil.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijatelnou, přičemž její důvodnost posoudil v mezích jejího rozsahu a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost důvodná není.

Stěžovatel sám blíže nespecifikoval, kterou ze svých námitek směřoval do ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a Nejvyšší správní soud neshledal, že by některou z nich bylo možno podřadit pod citované ustanovení. Žádné z tvrzených pochybení krajského soudu není možno považovat za nesprávně posouzenou právní otázku. Soud se proto nejprve zabýval námitkou stěžovatele směřující do ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy námitkou vady řízení spočívající v tom, že správní orgán v posuzovaném případě při rozhodování nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nebral v úvahu současnou situaci v Libanonské republice. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je nespornou povinností správního orgánu získat maximum možných informací, které se vztahují ke konkrétní situaci žadatele o udělení azylu, a na základě shromážděných podkladů pak rozhodnout, zda účastníku řízení bude azyl udělen či nikoliv. Při posuzování individuálních případů je přitom třeba vycházet z toho, jaká je v zemi původu žadatele o azyl úroveň ochrany lidských práv a způsob výkonu státní moci a jaký má tento stav dopad do života konkrétního stěžovatele, zejména z toho úhlu pohledu, zda jsou právě v jeho individuálním případě dány dostatečné záruky ochrany jeho základních lidských práv ze strany příslušného státu.

Z informací o situaci v Libanonu, které během řízení shromáždil správní orgán a které jsou založeny ve spise (určité pasáže z některých materiálů správní orgán citoval i ve svém rozhodnutí – viz shora), dostatečně jasně vyplývá, že situaci v zemi původu stěžovatele nelze v žádném případě hodnotit jako ideální a srovnatelnou se zeměmi, ve kterých je standard ochrany lidských práv bezpochyby vyšší a nedochází v nich v tomto směru k žádným výrazným excesům. Tato situace je důsledkem mnoho let trvajících vojenských konfliktů se sousedním Izraelem, a i po stažení izraelských jednotek je zejména oblast jižního Libanonu postižena dozvuky těchto střetů, a není ji proto možno považovat za klidnou a bezpečnou oblast. Jak potvrzují všechny výše citované oficiální zprávy o situaci v Libanonu, dochází zde i nadále k vzájemným útokům obou znepřátelených stran.

Z obsahu soudního a správního spisu vyplynulo, že správní orgán v napadeném rozhodnutí odkázal na Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Libanonu za rok 2001, z níž ocitoval následující: *„Izrael až do května 2000 vykonával na jihu země prostřednictvím přímých vojenských akcí a prostřednictvím podpory svého zástupce – Jiholibanonské armády (SLA) kontrolu v bezpečnostní zóně, kterou sám vyhlásil, nebo v její blízkosti. Před stažením izraelských jednotek se proíránská šíitská muslimská frakce Hizballáh s tichou podporou vlády a do určité míry i libanonské šíitské uskupení Amal a některé palestinské gerily dostaly do situace, kdy docházelo k neustálým vzájemným útokům a protiútokům namířeným proti izraelským a jiholibanonským jednotkám. V květnu 2000 se Izraelské obranné síly (IDF) stáhly po 22 letech okupace z jižní části země a údolí Bikáa a Jiholibanonská armáda byla rozpuštěna. Vláda po stažení rozmístila do bývalé bezpečnostní zóny více než 1 000 policistů a vojáků a gerily Hizballáhu si udržovaly svá pozorovací stanoviště a prováděly hlídky podél hranice s Izraelem. Také dočasné síly OSN v Libanonu (UNIFIL) zřízené v roce 1978 rozšířily po stažení Izraele svou operační oblast. Vláda se nepokusila Hizballáh odzbrojit. Po stažení IDF v květnu 2000 a následném kolapsu SLA vzájemné násilí v bývalé izraelské bezpečnostní zóně a kolem ní výrazně pokleslo. Nadále docházelo k určitému počtu útoků přes hranice ze strany Hizballáhu a odvetných útoků izraelských sil“*. Jako další zdroj informací použilo ministerstvo Informaci Ministerstva vnitra Velké Británie o Libanonské republice z dubna 2002, ze které plyne, že *„Hizballáh si udržuje silnou přítomnost v převážně šíitských oblastech Libanonu. Podle ministerstva z této zprávy plyne také to, že se nevyskytly žádné zprávy o tom, že by Hizballáh někoho pronásledoval nebo mu vyhrožoval z toho důvodu, že veřejně nesouhlasí s jeho postoji. Nebyly také zaznamenány žádné případy, kdy by vláda musela poskytnout ochranu běžným občanům kvůli tomu, že by se obávali Hizballáhu“*. Stěžovatel však v posuzovaném případě neuvedl, že by byl členem politické strany či jiné politické organizace, účastnil se politického života či byl jiným způsobem politicky aktivní, a neuvedl ani žádnou skutečnost vedoucí k závěru, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Z rozhodnutí správního orgánu je nepochybné, že se zabýval otázkou, zda stěžovatelovu obavu z jeho opětovného fyzického napadení ze strany příslušníků Hizballáhu z důvodu údajné spolupráce s Izraelem je či není možné posuzovat jako důvod pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Po důkladném posouzení dospěl správní orgán k závěru, že fyzické napadení stěžovatele a exploze jeho automobilu neměly příčinnou souvislost s jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině nebo zastáváním určitých politických názorů a konstatoval, že napadení ze strany skupiny soukromých osob nedosahovalo takového

charakteru, intenzity či opakovanosti, aby je bylo možné posuzovat jako důvod pro udělení azylu.

Z rozhodnutí správního orgánu je také zřejmé, že správní orgán posuzoval možnost udělení azylu podle § 13 a 14 citovaného zákona – tedy možnost udělení azylu za účelem sloučení rodiny nebo azylu humanitárního v případě, kdy správní orgán shledá důvod zvláštního zřetele hodný. Stěžovatel však pro účely posuzování podle § 13 nesplňoval zákonný předpoklad, kterým je trvání manželství žadatele před jeho udělením, a humanitární azyl podle § 14 se mu po posouzení osobní situace stěžovatele a poměrů v Libanonské republice taktéž rozhodl neudělit. Správní orgán konečně nepominul ani posouzení existence překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, ve znění platném v posuzovaném období (doplňkové ochrany podle § 28 aktuálního znění zákona), a s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ve věci Vilvarajah a spol., A-215, z roku 1991, a rozsudek ve věci Costello-Roberts, A-247-C, z roku 1993) rozhodl tak, že stěžovateli nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu v případě návratu do Libanonu nehrozí a jeho život není ohrožen ani v důsledku válečného konfliktu.

Tvrzení stěžovatele o fyzických útocích na jeho osobu ze strany příslušníků Hizballáhu a explozi jeho automobilu sice nebylo správním orgánem v průběhu řízení vyvráceno, tyto útoky však patří spíše do okruhu problémů se soukromými osobami. Otázkou útoků vedených proti žadatelům o azyl ze strany soukromých osob z nejrůznějších důvodů se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, a k nastíněnému problému již proto existuje relativně rozsáhlá a ustálená judikatura – viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, ve kterých se zdejší soud postavil na stanovisko, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy z vyhrožování ze strany soukromé osoby nebo osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory (podle svých slov stěžovatel nikdy nebyl agentem Izraele, byl jen obchodníkem, v jehož obchodě nacházejícím se v blízkosti hranic s Izraelem nakupovali jak Izraelci, tak i Libanonci).

Z výše citované judikatury plyne závěr, že jednání soukromých osob nelze přičítat státu, byť v daném případě ochrana před zásahy do lidských práv jednotlivců ze strany státní moci nemusí být v každém jednotlivém případě dostatečně efektivní. V posuzovaném případě stěžovatel ani netvrdil, že by byl pronásledován z důvodů rasových či náboženských, nebo z důvodu své národnosti. V úvahu nepřipadá ani to, že by mohl patřit k nějaké pronásledované sociální skupině. *„Sociální skupina“* není pojmem z pohledu zákona o azylu přesně definovaným a definovatelným. Jde naopak o pojem spíše neurčitý, jehož obsah a zejména rozsah blíže určuje a ohraničuje až judikatorní praxe správních soudů. Nejvyšší správní soud již judikoval, že za *„sociální skupinu“* je možno pokládat skupinu osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů nebo společenských obyčejů apod. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, dostupný na www.nssoud.cz). Rozhodující je, aby taková skupina osob vykazovala relevantní společné znaky, jež mohou v určitém státě za určitých podmínek zakládat důvody pro pronásledování. Musí jít o specifické znaky, kterými se vyznačuje každý jednotlivec patřící do dané skupiny osob a které zároveň sdílí tito jednotlivci jako celek – jako skupina jednotlivců. Typicky může jít o sexuální menšiny,

nebo jiné skupiny jevící znaky či odlišnosti způsobilé k pronásledování. Určitá sociální skupina ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu je skupinou osob, která se vyznačuje společnou charakteristikou, která má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 – 60, dostupného na www.nssoud.cz). Odlišnost této skupiny musí být podle názoru zdejšího soudu tak výrazná a musí být takové intenzity, že většinová společnost je schopna ji takto i vnímat. Viděno tímto prizmatem nelze s ohledem na skutečnosti, které stěžovatel v průběhu řízení tvrdil a které byly správnímu orgánu tudíž známy, do žádné takové sociální skupiny stěžovatele zařadit.

Správní orgán i krajský soud podle názoru Nejvyšší správního soudu nepochybily a posoudily poměry v Libanonu ve vztahu k individuální situaci stěžovatele správně, když dospěly k závěru, že útoky na jeho osobu neměly příčinnou souvislost s jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině nebo se zastáváním určitých politických názorů. Správní orgán navíc ve svém rozhodnutí poukázal na to, že ve výpovědích stěžovatele se vyskytovaly rozpory, mj. i v tak zásadní skutečnosti, že po svém odstěhování z vesnice M., kde se měly odehrát jím popsané incidenty, již v Bejrútu po dva roky žádné problémy s příslušníky Hizballáhu neměl, ačkoli v dřívějším pohovoru před správním orgánem uvedl, že od nich obdržel dopis, v němž mu bylo vyhrožováno smrtí. Tuto výpověď sám stěžovatel později popřel.

S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud námitku spočívající v tom, že skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, a pro tuto vytýkanou vadu měl soud rozhodnutí správního orgánu zrušit, za nedůvodnou.

Druhou kasační námitku, tedy stěžovatelovo tvrzení, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost, neboť soud rozhodl v jeho nepřítomnosti a nedal mu možnost se k věci vyjádřit, ačkoli se na nařízené jednání dostavil pouze s přibližně patnáctiminutovým zpožděním, podřadil Nejvyšší správní soud pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Z protokolu o jednání, založeném na č. l. 44 soudního spisu, vyplývá, že krajský soud v předmětné věci nařídil jednání, a to konkrétně na den 16. 10. 2006 v 9.15 hod. K jednání byly řádně a včas předvolány obě strany, tzn. správní orgán jako žalovaný a stěžovatel, který byl v té době v pozici žalobce. Stěžovatel se však na počátek jednání nedostavil a soudu nebyla před zahájením jednání ústně sdělena ani jinak doručena žádná informace o tom, že se stěžovatel pouze opozdil (příp. z jakého důvodu se tak stalo), ale hodlá se přesto k jednání dostavit. Jelikož neúčast stěžovatele nebránila projednání věci a zároveň nebyly dány důvody pro odročení jednání, vedl soud v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 s. ř. s. jednání v jeho nepřítomnosti. Krátce před vyhlášením rozsudku se však stěžovatel k soudu přece jen dostavil, s tím, že jeho advokát, který se podle jeho slov nemohl dostavit vůbec, žádá o odročení jednání. Vzhledem k tomu, že vlastní jednání již bylo skončeno, soud na opožděný příchod stěžovatele nebral zřetel a vyhlásil rozsudek. V odůvodnění rozsudku se potom k věci vyjádřil tak, že při ústním jednání soudu nedošlo k žádnému pochybení a tím ani ke zkrácení procesních práv stěžovatele. Samotná délka jednání, příp. zpoždění účastníka, nemá dle názoru soudu žádný význam - je povinností účastníka řízení dostavit se k soudu včas nebo alespoň pozdější příchod a jeho příčinu oznámit před stanoveným začátkem jednání, neboť soud nemá žádnou možnost, jak se o zpoždění účastníka řízení dozvědět nebo ho důvodně očekávat.

Nejvyšší správní soud shledal také tuto námitku nepřípadnou. Podle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s. *„neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50“*. Ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2004, č. j. 4 Ads 31/2003 – 42, dostupném na www.nssoud.cz a publikovaném pod č. 385/2004 Sb. NSS, zdejší soud konstatoval, že řízení před krajským soudem nelze považovat za zmatečné pro nedostatek podmínek řízení podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nedostaví-li se řádně předvolaný účastník řízení k jednání. Obdobně nelze v tomto konkrétním posuzovaném případě postup soudu považovat za postup, který by mohl řízení zatížit vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jestliže jednání ve věci bylo přerušeno za účelem porady senátu před vyhlášením rozsudku (podle § 15 odst. 3 vyhlášky ministerstva spravedlnosti České republiky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, může samosoudce postupovat obdobně jako senát), bez ohledu na to, jak dlouho samo o sobě trvalo, byla-li dodržena všechna procesní pravidla, soud již nemůže jednání ve věci znovu otevřít, byť by se do té chvíle nepřítomný účastník řízení náhle k soudu dostavil. Po přednesení konečného návrhu toho účastníka (§ 49 odst. 8 s. ř. s.), který byl jednání přítomen, resp. jeho zástupce, již může následovat pouze vyhlášení rozsudku.

Také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 40/98, vyslovil právní názor, že čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nezakotvuje obecnou povinnost soudů jednat vždy a za každých okolností v přítomnosti účastníků řízení, nýbrž toliko právo každého účastnit se jednání ve své věci. Jestliže se tedy ani účastník ani jeho právní zástupce k ústnímu jednání před obecným soudem nedostavili, ač o jeho konání byl advokát informován, nelze postup obecného soudu, který jednal v nepřítomnosti účastníka, považovat za protiústavní.

S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když stěžovateli, který ve věci neměl úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo a správní orgán jako druhý účastník řízení právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil a ani ze spisu nevyplynulo, že by mu nějaké náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu